

Čís. 809.

Přiměřenost lhůty k podání žaloby (§ 391, odstavec druhý, ex. ř.) řídí se dle spletitosti děje; k vůli tomu, aby věc snad byla vyrovnána, nelze delší lhůtu povolití.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, R I 1102/20.)

Soud první stolice povolil dne 23. října 1920 prozatimní opatření s tím, že uložil straně ohrožené, by do 1. března 1921 uplatnila žalobou nárok. Rekursní soud vyhověl odpůrcově stížnosti potud, že určil lhůtu k žalobě do 31. prosince 1920. Důvody: Prozatimná opatření dlužno dle úmyslu zákona omeziti na dobu nezbytně nutnou. By tohoto účele bylo dosaženo, jest nutno, by lhůta, opatření omezující, byla pokud možno vyměřena krátce. Ani z návrhu o povolení prozatimného opatření ani z odůvodnění napadeného usnesení nelze seznati, proč byla stanovena tak dlouhá lhůta ku žalobě. Ježto návrh byl podán dne 23. října 1920, má rekursní soud za to, že lze tvrzený a prozatimním opatřením zajištěný nárok uplatniti žalobou do 31. prosince 1920, když i zákon v § 391 odstavec druhý, ex. ř. přiznává pouze lhůtu přiměřenou, nutné potřeby nepřekračující.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem zkrátil lhůtu k žalobě a opřel své usnesení o úplně správné jak zákonu tak věci vyhovující odůvodnění, jež není vývody dovolací stížnosti otřeseno, tím méně však vyvráceno. V § 391 odstavec druhý ex. ř. jest ustanoveno, že se má — povoluje-li se prozatimné opatření před zahájením sporu — určiti k podání žaloby přiměřená lhůta. Jakou lhůtu v jednotlivých případech považovati dlužno za přiměřenou, jest otázkou toho kterého případu a řídí se dle spletitosti děje prozatimnému opatření za podklad sloužícího. Tu však ze spisů nikterak nevyplývá, že by skutkový děj, jež nutno v žalobě, povolení prozatimného opatření spravující, dle § 226 c. ř. s. vylíčiti, byl tak spletitý, že by informace k žalobě a jejímu sepsání vyžadovala důkladného studia, větší námahy a proto delší lhůty. Udělení delší lhůty k podání žaloby snad z toho důvodu, aby věc mohla býti vyrovnána, nesrovnávalo by se nikterak s účelem prozatimného opatření, aniž s citovaným ustanovením zákona. Jest proto lhůta rekursním soudem do 31. prosince 1920 ustanovená k podání žaloby lhůtou po rozumu § 391 odstavec druhý ex. ř. úplně přiměřenou. Při tom nepadá nikterak na váhu, zda odpůrce žalobce o prozatimné opatření při svém výslechu o návrhu žádal či ne žádal o zkrácení lhůty k podání žaloby, neboť přiměřenost lhůty té nemohla býti předmětem jeho výslechu, jelikož lhůtu tu musí soud sám vyměřiti dle potřeby — uváživ veškeré okolnosti pro to rozhodné — bez ohledu na to, žádal-li návrhvatel o ustanovení určité lhůty k podání žaloby čili nic.